

P&G COMMUNICATION & INFORMATION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

P&G: COMUNICARE ȘI INFORMARE

THE P&G SAGA · 12

Informarea

Primii care au comunicat au fost oamenii primitivi fără haine. Primii care au informat au fost oamenii primitivi cu haine și cu legitimație de presă.

Tot oameni primitivi. Nimic nu s-a schimbat. Doar că primii trebuiau să supraviețuiască vieții, în timp ce ceilalți își câștigă traiul aducându-i pe supraviețuitori înapoi la viață.

Dar nu e timp de dispute sau de critici — sunt activități pe care nu le-am practicat niciodată.

Ce aș vrea să fac este să povestesc, prin povești, diferența antropologică dintre cele două.

Prima formă adevărată de comunicare — și aici toată lumea o să sară de pe scaun — este tăcerea.

Înainte de cuvântului, înainte de voce, înainte de gestul, înainte de postură, practica tăcerii a măsurat dintotdeauna inteligența unui om după capacitatea lui de a procesa și de a decide — niciodată invers.

Iar bărbații, adunați laolaltă, tăceau, privind stelele, abstractul, imaginatul — până când, de departe, un grup de femei, sigure că sunt singure, au început să vorbească între ele: voci joase, ton controlat, ritm controlat, o cadență ordonată, fiecare cuvânt așezat cu grijă. Așa sunt femeile.

Dar prima lecție pe care tăcerea a lăsat-o omenirii nu e un fel de reținere interioară — e o metodă, o ultimă frontieră în fiecare spațiu în care se iau deciziile adevărate.

Totuși, zgomotul din interiorul tăcerii e exact lucrul care nu lipsește niciodată: vine dinăuntru și e în același timp emoțional, cognitiv, logic și rațional, instinctiv și afectiv.

Iar aici, singurele cu adevărat capabile să-l gestioneze rămân, ca întotdeauna, femeile — atât de complete, atât de funcționale, încât li s-a dat și sarcina de a duce mai departe reproducerea umană. (În alte domenii — cel biologic, cel celular — există și masculi care nasc. Dar acesta e alt fel de comunicare.)

Pentru tot restul, ce n-am atins aici, las totul în seama experienței fiecăruia — aceasta e partea cea mai bună din ceea ce suntem.

Informarea îmi amintește de un joc pe care îl jucam când eram copii: toți în cerc, primul șoptește un cuvânt la urechea celui de lângă el, iar cuvântul trece din om în om prin douăsprezece persoane. Ce ieșea la capătul celălalt era de obicei o explozie de râsete.

Jocul se putea face cu un singur cuvânt sau cu o frază întreagă, și iată ce se întâmpla:

Începeai cu VA TRĂI, iar după douăsprezece treceri, cuvântul care ieșea la capătul celălalt era VA MURI.

Începeai cu o frază ca TOȚI ȘTIAM CĂ VA TRĂI, iar după douăsprezece treceri se întorcea ca TOATĂ LUMEA ȘTIA CĂ A MURIT, ÎNMORMÂNTAREA E PE 12, LA ORA 12:00. Ha, ha, ha, ha.

Exact așa văd astăzi presa vehiculând informația — aceeași frază de început a unei știri e relatată diferit de la o publicație la alta. Ce

credeam că e un joc de copii e de fapt adevărul amar despre o industrie a informației în care nu mai există nicio diferență între un chioșc de ziare și o redacție.

Până la urmă, cele două lucruri au un singur fir comun — sunt amândouă copiii aceleiași origini primitive. E de ajuns să te uiți cum se îmbracă oamenii.

Lectură plăcută.

Ferdinando